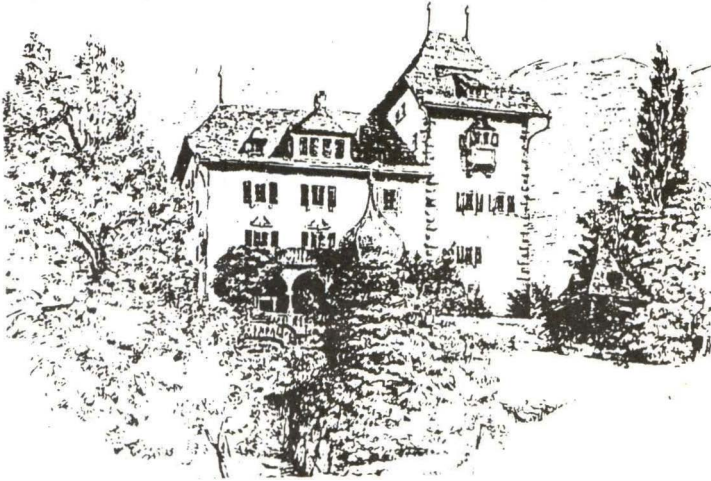


Een uitstapje naar Zwitserland

Kees Verweij

SCHLOSS TAGSTEIN



Een reis naar Zwitserland kun je eigenlijk nauwelijks een uitstapje noemen. Dit land ligt per slot van rekening niet direct naast de deur. Toch houd ik het op een uitstapje, want het idee om rond de Pasen voor een weekje naar Zwitserland te gaan kwam eigenlijk vrij snel op. Ik liet een tweetal kennissen een aantal dia's zien over het oostelijk gedeelte van Zwitserland, waarna ze vrij snel enthousiast werden om er zelf eens te gaan kijken. Dezelfde avond nog belde ik een adres in Thusis in het Hinterrheintal onder Chur. Het was meteen geregeld en we konden met z'n drieën ons intrek nemen in Schloss Tagstein, een heus kasteel.

Toen wij daar op Goede Vrijdag aankwamen was het woord kasteel bepaald niet overdreven. Het huidige gebouw dateert uit de 17e eeuw en is gebouwd op de grondvesten en muren, die teruggaan tot in de middeleeuwen. Het geheel is gelegen op een rijk beboste heuvel temidden van de nog besneeuwde bergtoppen. Vanuit dit kasteel hadden we een weids uitzicht op de ganze omgeving.

Tot voor 15 jaar geleden werd dit kasteel nog bewoond door de befaamde adellijke familie Planta, die vooral in de eerste helft van deze eeuw fortuinen wist te vergaren via uitgebreide katoenplantages in het Midden Oosten. Op het laatst woonde er nog een oude weduwe, die het kasteel uiteindelijk verkocht aan de Hollandse familie Kruit, die het tot op heden als hotel exploiteert.

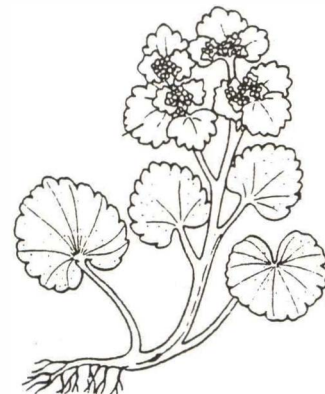
Het interieur is nog grotendeels authentiek zoals de antieke kasten, het stucwerk en de betimmering op de kamers. In de hal hangen fraaie schil-

derijen, waarop enkele illustere voorzaten van de familie Planta staan afgebeeld.

De kasteeltuin was een waar eldorado met een bonte keur aan stinseplanten, zoals die ook bij ons op oude landgoederen te zien zijn. We troffen er bijvoorbeeld de Daslook, de Witte en Blauwe bosanemoon, diverse sleutelbloemen, Muscari's en nog vele andere soorten aan. Ook een rijkbloeiende Maagdepalmsoort tierde er welig. Rond het kasteel lagen uitgestrekte bossen en alpenweiden. Op de alpenweiden bloeiden volop de wilde krokussen en ook hier en daar de bescheiden, maar toch heel mooie Alpengeelster.

In de directe omgeving waren verschillende wandelroutes, die afwisselend door indrukwekkende bergbossen, alpenweiden en kleine boerendorpjes liepen. Langs deze paden troffen we soms overvloedig het fraaie blauwe Leverbloempje aan. Ook vonden we plekjes met Muskuskruid en Holwortel, planten die in Nederland tot de "klassiekers" van de stinseflora gerekend mogen worden.

Verder was de bloei van het Alpen- of Wit hoefblad op zijn hoogtepunt. Dit gold eveneens voor diverse soorten viooltjes, zoals het Maarts- het Ruig- en het Driekleurig viooltje. Vooral, waar bergbeken zich onder de weg naar beneden stortten, troffen we vele vierkante meters met het welhaast goudkleurige Paarbladig goudveil aan. In Nederland is dit plantje helaas heel zeldzaam geworden, doordat de voor deze plant zo noodzakelijke bronbeken in ons land danig zijn vervuild. Vaak waren deze plekken vergezeld van grote hoeveelheden verschillende sleutelbloe-



Verspreidbladig goudveil

men. Een opvallend struikje was het Peperboompje, dat eerst zijn tros met prachtige roze bloemetjes laat zien, voordat de blaadjes gaan uitlopen. Opvallend waren verder de Larixbomen. Sommige van hen waren prachtig met roze-rode kleine kegels getooid. Een aparte ervaring was de ontdekking van de niet zo algemene Sneeuwheide,

die letterlijk al in de sneeuw stond te bloeien met lange kransen van kleine roze bloemen.

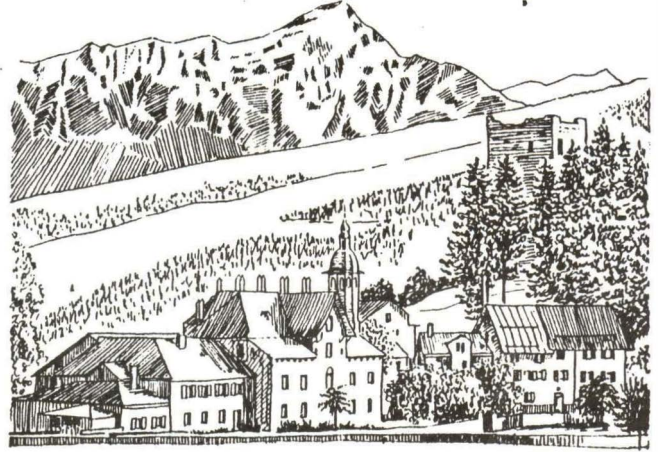
Het voorjaar was al duidelijk verder dan in Nederland, maar je zit hier al bijna 1000 km. zuidelijker. Toch werden we 's morgens nog eens overvallen door een fikse sneeuwbuï, die in korte tijd het landschap een geheel ander aanzien gaf. De sneeuw zelf verdween weer na enkele uren, waarna het voorjaar weer rustig verder ging.

Wat de vogels betreft hebben we een aantal leuke soorten gezien, die voor dit gebied karakteristiek zijn, zoals de Kruisbek, de Notekraker, de Beflijster, de Citroensijs en de Goudvink. Op wat grotere hoogte zaten grote groepen Alpenkauwen, gitzwarte vogels met dunne helgele snavels. Nog even hoger kwamen we twee Alpenkraaien tegen, die in tegenstelling tot de Alpenkauwen felrode snavels hebben. Daarnaast kwamen we ook verschillende oude bekenden tegen zoals de Grote Bonte Specht, de Kuifmees, de Boerenzwaluw en Boomklever en nog vele anderen. Voor een aantal soorten, die hier normaal ook voorkomen, was het duidelijk nog iets te vroeg. Nog even werden we verrast door de Europese Kanarie, die ons op diverse plaatsen vanuit de rijkbloeiende fruitbomen toezong.

Thusis, net even gelegen onder de zeer oude bisschopsstad Chur, vormt een goede uitvalsbasis voor enkele leuke uitstapjes. Zo bezochten we het kleine vorstendom Liechtenstein, het exclusieve toeristenoord St. Moritz en enkele gedeelten van het Italiaans sprekende gedeelte van Zwitserland, n.l. het kanton Ticino. Zo bood de binnenstad van Bellinzona met z'n zuidelijke charme een alleraardigste indruk. Ook het meer van Lugano en het Comomeer liggen er bij wijze van spreken onder handbereik.

Via de tunnel van San Bernardino is het nog geen 1,5 uur rijden van Thusis. Vooral liefhebbers van mooie tuinen kunnen er hun hart ophalen. Het was daar een compleet andere wereld en je waande je al een beetje in de tropen. Zo stonden overal rijzige Cameliabomen te bloeien, veelal getooid met grote roze gevulde bloemen. Zelf heb ik er twee in mijn kamer als kamerplant, maar deze

kunnen ook zekere niet tippen aan die bloeiende reuzen daar. Op sommige plekken begonnen de bananenbomen al te bloeien. Hoge palmen en Parasoldennen, vergezeld van een aangename temperatuur rond 25 graden, maken het vakantiegevoel compleet. Bijzonder waren tot slot de vele Zwarte Wouwen, die we vooral over



Thusis

het Comomeer nabij Menaggio zagen rondvliegen.

In zo'n weekje rond Pasen kun je heel wat zien en tegenkomen, ruimschoots genoeg voor een hele Strandloper. Ik wil nog echter één tocht vermelden n.l. de tocht naar boven langs het bergriiviertje de Nolla. Dit riviertje stroomt uiteindelijk in onze vertrouwde Rijn uit. We vonden er verschillende opvallende stenen, die voor een deel bezet waren met pyrietkristallen. Tussentijds ontmoetten we enkele Reeën en zelfs een koppel Gemzen. Maar nu houd ik echt op. U moet er zelf maar eens in het vroege voorjaar gaan kijken. U zult merken dat ik niets teveel heb gezegd.

Geen golfers in de Polder Hoogeweg

W. Baalbergen

Van verschillende zijden wordt de laatste tijd gezinspeeld op uitbreiding van de golfbaan bij de Noordwijkerhoek. Daarbij denkt men aan het overschrijden van de Katwijkse Watering, de Polder Hoogeweg in. Er liggen daar nog wat graslanden waar men kennelijk het oog op heeft laten vallen.

Een paar jaar geleden is de politiek vrijwel eensluidend tot de conclusie gekomen dat de Polder Hoogeweg zo belangrijk is, dat deze open en

groen moet blijven. Rijnsburg mag er geen kassen bouwen, geen uitbreiding van het industrieterrein van Katwijk de polder in. Wij voegen daar aan toe:

Geen golfbaan in de Polder Hoogeweg.

Al het geklets dat een golfbaan zo goed is voor de natuur kan naar het rijk der fabelen worden verwezen. In trouw stond laatst een stukje van Guus van Duin over golfbanen. Hij slaat de spijker op de kop. Lees en oordeel zelf.